Gyöngyhalász

A dunaföldvári evangélikusok időszakos kiadványa

V. évfolyam, 1. szám 2018. tél

Pályázatot nyertünk

A Dunaföldvári Evangélikus Egyházközség és a Sudridom Hagyományőrző Egyesület a társadalmi együttélés javítására nagy összegű EU-s vissza nem térítendő pályázatot nyert, melynek során számos remek program, esemény kerül megrendezésre.

„A társadalmi kohézió erősítése az egyházak közösségfejlesztő tevékenységének bővítésével” című projekt az EFOP-1.3.7-17 program részeként az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatásával valósul meg.

A program 2018. január 2-án indult és 2020. január 2-ig tart. A szervezés és előkészítés most folyik. Nagyon alapos odafigyelésre van szükség, mert a megvalósítás szigorú előírásokhoz kötött. A pályázó és konzorciumi társa meghatározott indikátorok és műszaki-szakmai eredmények elérése érdekében jogosult és köteles felhasználni a nyújtott támogatást.

A projekt célcsoportja hátrányos helyzetű személyek és családok 16 és 95 év között, úgymint romák, fogyatékkal élők, szenvedélybetegek, idősek, veszélyeztetett fiatalok, stb.

Célunk prevenciós és tájékoztató előadások, képzések rendezése. Szeretnénk közösségépítő, kulturális és hagyományőrző rendezvényeket tartani. Elsősorban a fenti célközösségnek, de természetesen nyitott és díjmentes programjainkra minden érdeklődőt szívesen látunk.

Programjaink témája például: Legkisebb sejt: a család; Diszkriminációmentes közösségek; Tolerancia-elfogadás-befogadás; Halmozottan hátrányos helyzetek; Önismereti és személyiségfejlesztő tréning; Családi nap (egész napos rendezvény étkezéssel és jó programokkal); a szabadidő hasznos eltöltésének, lehetőségeinek bemutatása keretén belül hagyományainkról, ünnepeinkről kreatív foglalkozások.

Legelső programunk április 20-án lesz (evangélikus templomban, Templom u.

32. szám alatt), dr. Győrfi Károly előadása az „Emberi közösségeink” témában – ”Európa értékrendi válsága, úton a vég felé” címen.

A következő rendezvényünk egy családi nap lesz, május 21-én. Egész napos rendezvény, melyen a felnőtteknek dr. Pécsi Rita anya, tanár és pedagógiai kutató tart előadást a család fontosságáról valamint egy indiai orvos: Shajahan Shaju az ayurvéda egészséges életmódról. A gyermekeknek különféle szórakoztató és fejlesztő játékok lesznek.

Programjainkról mindig előre tájékoztatjuk az érdeklődőket. Hívunk és várunk mindenkit, használjuk ki a lehetőségeket, amit a program nyújt.

Forster Ferencné

Azt hiszem, hogy a helyi iskolák pedagógusai lassan elkönyvelhetik magukban, hogy az evangélikus gyülekezethez tartozó családok iskoláskorú gyermekei egyre többen fognak hiányozni a tanévnyitóról vagy az első tanítási napokról.

Miért is? Hát azért, mert egyre többen akarnak majd csatlakozni a gyülekezet nyárvégi, határon túli kirándulásaihoz.

Mindig örömmel indulok ezekre az utakra, mert a mai napig pontosan emlékszem a korábbi utazások szép emlékeire. Ugyanakkor most volt bennem egy kis félsz! Mi van, ha csalódás lesz? Lehet-e a korábbiakat még fokozni?

Augusztus végén Dél-Erdélyben kirándultunk és csodaszép helyeken jártunk.

Korán reggel a Templom utca kofferkerekek zajától volt hangos. A busz az evangélikus templom előtt parkolt. Mindenki izgatottan várta az utazást és foglalta el a helyét a buszon. Időben indultunk, megannyi reménnyel és még annál is több ásványvízzel.

A halk duruzsolás csak a határátkelőnél váltott kicsit élénkebb beszélgetésekbe és megindultak a „határátlépős” sztorik. Kivel és kinek az ismerősével mik történtek már ilyen alkalmakkor. Szerencsére a mi átlépésünk sztori mentes maradt.

Mondhatnám azt is, hogy dramaturgiailag mi nem a határátlépésre terveztük a katarzist, hanem pár száz méterrel arrébb, Nagylakon. A pénzváltást követően Molnár Iván lelkész édesanyja, Kati néni otthonában látta vendégül a kirándulás összes résztvevőjét. Aki járt már velünk erre, az tudta, de aki még nem, az nem is sejtette, hogy mi vár rá. A terülj–terülj asztalkám csak egy kenyérmorzsás vágódeszka ahhoz képest, amivel Kati néni várt minket. Igazi villásreggeli volt.

Lelkészünket majdnem hátrahagyva indultunk tovább utunk első megállója felé. Aradon csatlakozott hozzánk Pócsai Sándor, a gyülekezet saját bejáratú idegenvezetője. Az aradi vértanúk tiszteletére állított szabadság szobrot és a Páduai Szent Antal katedrálist megtekintve folytattuk utunkat Dévára.

Az előző napok híre volt, hogy megállt a dévai várnál a felvonó, és több utas rekedt a kabinban. Hát mit ne mondjak, ez nem fokozta érdeklődésünket a felvonó iránt. Gyalogutat nem kerestünk – ha találtunk is volna, azon reggelig sem értünk volna fel –, mert igen magasan van a vár, így jegyet vettünk – leküzdve a nyelvi nehézségeket – és beálltunk a felvonóra várakozók sorába. Egy heringnek a konzervdobozban nagyobb a mozgástere, mint akkor nekünk volt. Elindult a lélekvesztő. Akinek székrekedési problémái vannak, annak melegen ajánlom. Végül egy borzongással letudtam a kabin és a magasság okozta félelmemet és a gyönyörű látvány miatti ámulatomat. Gyönyörű tiszta idő, pazar kilátás a környék hegyeire. A várban pedig az idegenvezető, Sándor jobbnál jobb történeteket mesélt a várról.

Csernakeresztúron töltöttük az első éjszakát. Odaértünk, elfoglaltuk a szobáinkat és gyülekeztünk vacsorára. A jó szokás szerint – Isten tartsa meg nekik – mindenkit helyi lélekmelengető pálinka várt. Szerencsére „refill” stampókat kaptunk – mint a KFC-ben – és bárki annyiszor tölthetett újra, ahányszor csak akart. Óh, az az erdélyi vendégszeretet… Vicces Mókus vendéglátónk humorbonbonjainak záporában elfogyasztott könnyű húslevessel és egy levezetőnek szánt töltött káposztával a bendőnkben tértünk nyugovóra.

A második napon egy kiadós reggeli után rögtön a csúcsra törtünk. A Fogarasi Havasok gerincére kapaszkodtunk fel a történelmi transz fogarasi autóúton 2040 méter magasra. Jeremy Clarkson, a Top Gear műsorvezetője szavait idézve: „ezen a helyen a világ legjobb versenypályáinak legnagyszerűbb kanyarjait kötötték tökéletes csokorba az autózás szerelmeseinek”. Csodálatos kilátás a buszból és még szebb a gerincről. A hegytetőn pedig egy tengerszem: a Bilea-tó.

Ez egy körutazás, ezért becéloztuk Négyfalut – a következő szálláshelyünk városát – és indultunk tovább. Útba ejtettük Kercet és a 13. századi kolostort, majd Fogarason a református templomot, ahol Árva Bethlen Kata nyugszik. A Fogarasi vár megtekintését sajnos ki kellett hagynunk, mert szorított minket az idő. A terv szerint estére Négyfaluba értünk. Erdélyi vendégszeretet: pálinka, leves, pálinka, második fogás, végül pálinka és mehettünk csicsikálni.

Korai kelés, reggeli – erdélyi vendégszeretet koszorúban – és már indultunk is. Megnéztük a négyfalui evangélikus templomot, majd indultunk Sinaia-ra a Peles-kastélyba. Gyönyörű település és gyönyörű kastély kicsit fura román ajkú, nemi hovatartozását nehezen megállapítható tárlatvezetőkkel. Szerencsére Sándor fordított nekünk, és a néhol haszontalan információk mellé történelmi szálakat fűzött.

Az eltévedt bárányokat az esztenába (juhfejő szín) terelve indultunk is tovább. A forgalomtól hátráltatva lassan, de közeledtünk Törcsvár felé, ahol a Drakula kastélyt néztük meg. A vámpírok búcsúcsókja után Brassó felé vettük az irányt.

A forgalomnak köszönhetően csak araszolva jutottunk el Brassóba, ahol szinte úgy estünk be a Fekete templomba. Bent annyira tilos volt fotózni, hogy a bent létünk alatt folyamatosan éreztük a teremőrök tekintetét magunkon. Ugyanakkor nem is kellett, mert Sándor olyan idegenvezetést tartott, hogy eszünkbe sem jutott fényképezni. Elsétáltunk a Cérna utcába,

majd a főtérre. Sajnálatomra a késő délutáni andalgós séta Brassó főterén elmaradt, helyette egy pár perces hűtő mágnes vadászat és fánkevés, sörivás lett. Vissza Négyfaluba, vacsi, pihi.

Reggeli után elbúcsúztunk szállásadóinktól és Segesvár irányába fordultunk. Ekkor még nem sejtettük, hogy húzós napunk lesz. Segesváron tettünk egy sétát a történelmi központban, felsétáltunk a diáklépcsőn, megsimogattunk Pincikét, megcsodáltuk a Hegyi templomot és az alatta lévő sírhelyeket. Elfogyasztottunk egy tízórait a parkolóban, megetettük a macskákat, majd indultunk is tovább.

Két óra utazás után Nagyszebenben megnéztük a 15–16. században épült evangélikus templomot, sétáltunk egyet Szeben főterén. Sándor itt már gyanúsan viselkedett. Olyan rohamléptekkel közlekedett, hogy, ha nem figyeltünk oda, simán elveszítjük. Hiába a

nagy rohanás elöl, ha a busz csak akkor indul, ha ott van az utolsó utas is. Nem is próbáltunk lépést tartani vele. Majd megvár – gondoltuk. Szebenben egy kicsit megáztunk, de lelkesedésünkből mit sem vesztettünk. De hova rohan a Sanyi? Rejtély.

Szálláshelyünk előtti utolsó megálló Gyulafehérvár volt. Megálltunk a vár bejáratától 150 méterre. Sándorunk a buszról leugorva kilőtt – mint a végén kiderült – a rossz irányba. Megkerültük az egyébként nem kicsi várat, felkapattunk egy nem kicsi dombra. Sajnos a nehéz nappal a hátunk mögött itt a fáradtabbak lemorzsolódtak, vagy Sándort elveszítve visszafordultak. Bementünk egy hátsó bejáraton, majd ugyanennyit sétálva visszajutottunk a várfalon belül a főbejárathoz. A gyönyörűen felújított sétányon kerülgetve az esküvői csoportokat a főbejárat előtt kicsit kevesebben, de újra együtt voltunk és bementünk a vár belső udvarára, ahol pazarul felújított szállodák, terek, árusok és turista forgatag várt.

Fent a téren számomra is megvilágosodott, hogy mire föl Sándor sóványmalac vágtája. Már, mikor Gyulafehérvárra értünk elment az a busz, amivel Kolozsvárra akart menni. Idegessége hazajutásának bizonytalanságából adódott. Miután visszamentünk a buszhoz, elvittük a pályaudvarra, ahol kiderült, hogy van még járat, amivel haza tud menni. Elbúcsúztunk és nagy késéssel bár, de szerencsésen megérkeztünk Csernakeresztúrra, a szállásunkra. Mint akik egy maratoni futóverseny végén átszakították a célszalagot, huppantunk le a vacsora mellé. Este Pistával mi még átbeszéltük a Bermuda háromszög titkát, majd elcsendesedve álomba szenderültünk.

Másnap közkívánatra reggel az első látogatókként bejártuk Vajdahunyad várát, majd kezdetét vette egy esős, hosszú, árokba pisilős út hazafelé. Nagylakon Iván lelkész anyukája ismét vendégül látott minket. A határon egy kicsit várakoznunk kellett, de kora estére így is hazaértünk.

Az utazás minden percét imádtam! Nagyon sok szépet láttunk, jókat ettünk, kényelmes volt a szállásunk. Klassz volt a csapat és a hangulat. Sok célállomás felkerült a bakancslistámra is.

Nagyon köszönöm Forsterné Mártinak a munkáját, amivel ilyen szépen összerakta és leszervezte az utazást! Igen Márti, lehetett fokozni!

Magyari Ákos

Szilveszteri túra

2017-ben sem szakadt meg a hagyomány. Szilveszter napján közös túrára mentünk a Diósba. Az időjárás nem is lehetett volna kegyesebb hozzánk. Hajnalban elkezdett esni az eső, de az indulásra elállt és nem is esett annyi, hogy a túrát dagonyázássá változtassa.

A piactéren gyülekeztünk. Egy gyors forralt bor, rágcsa leltár, gyerek és kutya létszám ellenőrzést követően indultunk a csúcs felé. A túrát – egyházközségünk legfiatalabb presbitere – Kristofics László vezette.

Az ilyen év végi séták egyik fő célja Dunaföldvár különböző tájegységeinek, azok növény- és állatvilágának megismerése. A másik cél a közösségi szemlélet megtartása és erősítése – a közösségi szellem magjának elhintése gyermekeink emlékezetébe.

A túra során a résztvevők között szinte minden alkalommal kialakul egy beszélgetés, amikor az idősebbek felidézik a város külterületeinek egykori elnevezéseit, és a fiatalok megpróbálják azokat legjobb ismereteik szerint betájolni. Gyakran ezen alkalmakkor kapunk kedvet a következő túránk útvonalának megtervezéséhez.

Elhaladva az alsó-révi nyaralók alatt a visszautat a Duna-partján tettük meg. Megkóstoltuk az útba ejtett két forrás vizét, és tervbe vettük, hogy a jövőben az útvonalat rendszeresen egy város környéki forrást érintve rajzoljuk.

A madárlátta bejgli, a friss, meleg forralt bor és tea jól vizsgázott. Erős a gyanúm, hogy a következő túra az Anna vagy a Nagy hegy irányába indul majd!

Magyari Ákos

Presbiter választás

Betlehem 2017.

Két gyermek keresztelője

2017. december 3.

A mennyek kapuja programsorozat

Magyarország Kormánya
Európai Unió
Európai Szociális Alap
BEFEKTETÉS A JÖVŐBE
SZÉCHENYI 2020

A Dunaföldvári Evangélikus Egyházközség és a
Sudridom Hagyományőrző Egyesület
szeretettel meghívja Önt
A Mennyek Kapuja rendezvénysorozat első előadására

Győrfi Károly
Emberi közösségeink
Európa értékrendi válsága,
úton a vég felé

Időpont: 2018. április 20. péntek 18 óra
Helyszín: Dunaföldvár, Evangélikus templom

Az előadás után közös beszélgetés Győrfi Károllyal.

Dunaföldvári Evangélikus Egyházközség
Sudridom Hagyományőrző Egyesület